

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 3.

Den 1. November 1872.

Pr.: 6 Sk. pr Expl

Tale af Brigham Young, junr.

holdt i Farmington den 25. August 1872.

(Fra „Deseret News“.)

Kjære Gostende, det er en Glæde for mig, naar Lejlighed gives, at kunne fremlægge for saavel Eder som de Fremmede, der ville lytte til mine Ord, Sandheden af Herrens Gjerning i disse sidste Dage. Jeg har ikke valgt nogen særegen Text for min Tale, med Undtagelse af den, som skalde være i enhver Sidste-Dages Helligs Sind, nemlig Guds Riges Fremgang og dets Udvikling paa Jorden.

Dette er en Gjenstand, som vi altid burde ihukomme; thi dersom en Mand eller Kvinde foregiver at nære Interesse for dette Rige, og de forglemme at udvise de Pligter, som ere dem paalagte for dets Forskning, da maa vi deraf slutte, at de have ophort at virke for dets Udvredelse og Fremgang.

Vi vide meget godt, at det er aldeles umulig for os at behage Herren ved at folge vort eget Sind, undtagen vi ere

inspirerede med den Almægtiges Aand. Den menneskelige Bisdom er ille Guds Bisdom, og dersom vi skulle være i Besiddelse af Kraft til at styrke og udvære Herrens Gjerning paa Jorden, da maa vi have hans Aand til at lede os. Dersom vore Beie være Guds Beie, da vilde vi føge at efterkomme hans Besalinger; men det er indlysende for Enhver, der har lidt Kundstab om Menneskeslægtens Handlemaade, at de ikke vandre efter Herrens Billie. Jeg erindrer et Vers i den hellige Skrift, som nærmere opklärer dette; det staar i det første Brev til Korinthierne, 2, 11. „Hvilket Menneske ved det, der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saa ved og Ingen det, som er i Gud, uden Guds Aand.“

Den Erfaring, de Sidste-Dages Hellige have haft, har lært dem, at dette er

Sandhed. Vi vide, at en Mand lettelig vil fare vild, dersom han bedømmer sig selv som god nok og folger sit eget Sind og vandrer efter menneskelig Visdom istedetfor at sege Herren om hans Aands Bistand og Ledelse til sine Pligters Udførelse. Denne Følelse af Uafhængighed ligeoversor den almægtige Gud har været Aarsag til Manges Fal. Mænd, som havde staet trofaste i mange Aar, hvis Frasald man ansaa for en Umulighed, ere paa Grund af Hovmod og Selvtillid blevne Apostater. Menneskene forstaa ikke at bedonne Tingene saaledes som Herren, dersor er det absolut nødvendig for os som Sidste-Dages Hellige altid at besidde Guds Aand, saaledes at vi ved dens Bistand maa folge dens Villie istedetfor vor egen.

Betræt Jordens Nationer, hvor finde vi en Regjering, der er grundet paa korrekte Principer overensstemmende med Herrens Besaling. Der gives ikke en; thi de ere alle grundede og oprettede ved menneskelig Visdom, og Menneskenes Veie ere ikke Guds Veie, dersor er det en ren Umulighed for dem, endskjont de besidde en stor Del Visdom og Kundstab, at oprette et Rige efter Herrens Villie. Med Hensyn til de udvortes Ting, der ere af mindre Betydning, saa kunde maast et Rige grundlægges, som ikke vilde afgive saa meget, men i de indre og mest væsentlige vilde der herske en stor Afvigelse. Saaledes er det ogsaa med os, de Sidste-Dages Hellige, dersom vi ikke ere inspirerede med Herrens Aand og har den til at lede os, da ville vi være aldeles udnyttige til at udføre vores Pligter i Overensstemmelse med Guds Besaling. Mange af os have ikke haft Lejlighed til at udanne os saaledes i Kunst og Vidensstab som de Rige, der staa udenfor vort Samfund; thi vi have henhort til den arbejdende Klasse, som for største Delen nyder

livet Anseelse baade i Europa og her i Amerika, og vi bør tale Herren for det, thi det er meget almindeligt blandt de høiere Stænder aldeles at fornegte baade det Gamle og det Ny Testamente."

Vi, der ere udsprungne af den lavere Stand, ere efter Verdens Mening ikke i Besiddelse af den Lærdom og Intelligence, der gjores nødvendig for at oprette et Rige, der kan have nogen Lighed med de Riger, som Mænd, der ere begavede med stor Visdom og uddannede Evner, have grundfæstet. Verden betragter det Ødre, men Herren har i sin uendelige Raade inspireret vore Ledere og begavet dem med Forstand til at styre og lede hans Gjerning efter hans Ønske. Jeg har hørt Verdens Vice raade Præsident Young eller andre af vore Ledere i denne Kirke til at folge denne eller hin Plan under de forskellige Omstændigheder, hvori vi have været stillede, for at vinde Regjeringens Bisald og sikre os de høiere Autoriteters og andre Nationers Venstab; men jeg har seet, at der under disse Omstændigheder er bleven handlet i ren Modsatning til disse Raad, og deraf ved jeg, at Guds Veie ere ikke Menneskenes Veie. Det vilde være aldeles umulig for en Mand at være en Sidste-Dages Hellig og tunle omkring i Mørket, stolende paa sin egen Erfaring og Visdom, og det vilde være ligesaa umuligt for et Menneske, uden den Hellig-Aands Veiledning at kunne leve efter Herrens Bud og Love. Vore Hjertter ere af Naturen fjernede fra Herren; og en af de gamle Apostoler福德um sagde til de Hellige, at de var til dels forblindede og saa gjennem et Glas i Mørket. Saaledes er ogsaa vor Tilstand, dersor er det absolut nødvendig for os uafsladelig at føge til Herren om hans Aands Bistand til at leve som sande Hellige og bringe vores Evner til at grundlægge et Rige paa Jordnen, som han kan

have Behag i, og som Verdens Fyrster maa beundre og anerkjende, naar de se dets vise Styrelse.

Dersom en Fremmed skulde være tilstede i denne Forsamling, saa vilde han, dersom han ikke havde været her for, maaske tænke: „Er dette de Sidste-Dages Hellige, det Folk, der er indsamlet fra de forskjellige Nationer paa Jorden for at tjene Herren? Jeg ser ingen ydre Tegn til, at de besidde nogen særegen Dannelse eller Begavelse, som er meget almindelig i andre Samfundsklaser, hvor jeg har været tilstede.“ Dette kan være sandt nos, hvad det Ydre angaa; ikke desmindre, vi have det næst flaaende Bevis for, at dette Værk, som vi nu ere ifør med at udføre, bliver ordnet og styret ved den Almægtiges Kraft og Visdom. I Udsørelsen af denne Gjerning var al den Aand, Energi og Visdom nødvendig, som vore Ledere have vist, at de var i Besiddelse af, og disse Egenskaber vare ikke af dem selv, men af Herren. I kunde taget lærde Mænd ud fra Hoistolerne og Universiteterne og bragt dem ud i dette Øde, saaledes som det var, for vi nedsatte os her; I kunde givet dem Øje og Plov og sat dem til at opdyrk Landet og lede sine Undergivne; de vilde aldrig været i stand til, med al deres Dannelse og Kundstab, at bevirkte dette Værks Fremgang i den Grad som vore Ledere. De kunne udføre det samme som dem, dersom de varer ville til at vise Kydighed mod Gud; men de ere altfor lærde, alt for verdenskloge til at føge i Ydmighed til Herren for hans Aands Bisstand, saaledes som vore Ledere have gjort.

Disse Mænd, som jeg nu omtalier, havde aldrig kunnnet haft den Tiltro til Herren, at han kunde bevare dem i den øde Ørken fra de Vildeste Oversæld og alle de Farer, som omringe En paa de vilde Sletter og Prärier; thi de havde ikke

været i stand til at satte Nødvendigheden af at føge til Herren med sand Tro og Bon under saadanne Omstændigheder. Deres verdslige Klogstab vilde været til hinder for dem i saa Henseende, og de vilde havt formegen Tiltro til deres egne Kræfter. Vi have været afhængige af de Mænd, som af Herren ere satte til at varetage denne hans Gjerning, og vi behøve dem endnu til at lede os. De ere fuldkommen villige til under Herrens Beilening at styre Zionsslibet; de ere rede til at arbeide under den Almægtiges Leidelse. De, der ønske at være delagtige i denne Gjerning, hvem de saa end ere og hvor de saa end ere fra, maa være villige til at staa under den Høiestes Bestyrelse og vise Kydighed til enhver af hans Besalinger, imodsat Fald ere de aldeles udhygtre og unyttige i denne Kirke.

Det vilde være Daarstab at sige, at vi ere et fuldkommen Folk, eller for mig at sige, jeg er en fuldkommen Mand. Jeg har maaske ligesaa mange Svagheder som mange andre Mænd, og det samme tror jeg, er Tilsædet med mine Brodre. Ikke desmindre, om en Eldste i Israel er end saa strobelig, naar han blot i Ydmighed stoler paa Herren og søger at overvinde det onde og vandre i Overensstemmelse med hans Bud, da vil han altid trinnesere og være trofast indtil Enden. Hvad gør det til Sagen, om en Mand elster spirituose Driske, naar han aldrig nyder dem? Det gør Intet, om man har Tilbørelighed for Tobak eller lignende stabelige Substanse, dersom han er lydig til Herrens Aands Disteren, der forbryder ham en saadan Nydelse. Lad en Mand elste Rigdom, det skader ikke, dersom han er ydmig for Herren, og hvis det fordres af ham, er villig til at ofre Alt paa hans Alter til Forstommelse af hans Gjerning paa Jorden. Jeg erindrer engang som Dreng, at Sedediah M. Grant saa

mig bruge Tobak. Han spurgte mig: „Bruger du Tobak?“ Hvortil jeg svarede ja. „Seg maa tilstaa,“ sagde han, „at jeg aldrig har haft mindste Smag for Tobak; og jeg kan heller ikke anse det som nogen Dyd at leve denne Nydelse foruden; thi under et Forsøg, som jeg engang gjorde i denne Netning, blev jeg syg, og dette betog mig Lysten for Tobak i Eftertiden.“

Den sande Dyd bestaar deri, Sossende, at vi søger at beherske og overvinde de smudsige Vaner, der hindre os i at gjøre Fremgang i Guds Rige. Broder Grant beviste ingen Selvbeherstelse eller var noget Dybmonster, fordi han aholdt sig fra at nyde Tobak; han gjorde et Forsøg, men fik en bitter Aflsmag for den i Fremtiden. Seg derimod forsøgte med mere Held.

Brodre og Søstre, Lad os i alle vores Tanker, Ord og Gjerninger være villige til at underkaste os Herrrens Nands Veiledning, at vi altid maa være redebone til at arbeide for Udbredelsen af Guds Rige og fremme hans Gjerning blandt vores Medmennesker. Det gavnner ingen Mand, om han kan sige, at han er en Sidste-Dages Hellig og aldrig har været udelukt, eller for ham at nære den Tanke, at han nok vil blive frelst, dersom han paa Grund af sin daarlige Vandet har vist, at han var ubærdig til at staa i Guds Rige og annamme dets Velsignelser. Dette er ligesaa stor en Daarstab som for en Mand at gjøre Fordring paa at hjøre med Fernbanen fra et Sted til et andet uden at have hverken Billet eller Penge til sin Reise. Han kan staa ved Toget og erkære, at han er En, som onsker at reise med det, men at han er ubidende om, hvad Tid det skal afgaa og aldeles blottet for Midler til at betale sin Reise. Smidertid vil Trænet gaa og ade ham tilbage. Saaledes er det og-

saa med de Eldster i denne Kirke, der ikke ere trofaste; de ere ikke forberedte, og manglende Guds Land, og naar Tiden for Togets Afgang kommer, ville de være forbundne til at blive tilbage.

Seg taler til et Folk, der forstaar mig, til et Folk, der har Herrens Ord iblandt sig. Vore Eldster vidne, at Gud har talt fra Himlen, og at han har aabenbaret Principer til Profeten Joseph Smith og Andre, som ere til Menneskeslægtens Frelse. Disse Mænd forkynde til Menneskene, at de ville blive frelste iblandt de Netfærdige, dersom de ville annamme og efterleve de Lærdommene, som Herren har aabenbaret til Jorden i den sidste Tid. Min Tale er til et Folk, der har erholdt Bidnesbrydet, at denne Gjerning er Sandhed, et Folk, hvoraf Mange have oploftet deres Nøst til Jordens Nationer og bevidnet, at de vidste, at Jesus var Kristus, at han havde oprettet sit Rige paa Jorden og aabenbaret os Lærdommene, der vilde være til evig Velsignelse for os og føre os tilbage til Herren, dersom vi vilde søger at overholde dem. I, som staa i dette Samfund, baade Mænd og Kvinder, vide ligesaa godt som jeg, at dette Evangelium er den ene sande og usorfalskede Lære, der gives paa Jorden, og jeg taler for at opmuntre baade Eder og mig selv til altid at leve i Trofasthed til den Sag, som vi alle ved for os selv er Sandhed.

Det er ikke nogen Nyhed for hverken Eder eller mig at høre, at Guds Rige er paa Jorden, eller at høre vores Eldster proklamere Saliggjørelsens Principer; men det er af stort Gavn for os ret ofte at lytte til disse Lærdommene, at vort Hjerte maa blive opvarmet og vor Land oplivet og paany styrket i Trofasthed. Seg onsker ikke, at Toget skal gaa og lade mig tilbage; men at jeg tilligemed alle mine trofaste Sossende maa befinde os ombord

paa Bionsstibet, naar deis Afgang er bestemt. Jeg twyler ikke paa, at jo Enhver, som er her tilstede, nærer det samme Ønske. Jeg tror, det ligge i Enhver's Interesse at erholde den bedste Plads, hvad enten man er en Troende eller en Gudsfornechte. De Sidste-Dages Hellige kunne forvente at komme til et godt Sted og faa en god Plads. I kunne vidne med mig, at Herren har opslaret Eders Forstand, og at vi ved hans almægtige Kraft ere ledte ind i disse Dale. Vi have hørt Profetier blive udtalte og seet dem gaa i Opfyldelse; vi vide, at Herren har talt til Jorden og aabenbaret sin Billie til Menneskene i denne Uddeling.

Lad os altid være trofaste og nidhjære i den Pagt, som vi have sluttet med Herren; thi Lønnen vil være et evigt Liv i den tilkommende Verden, dersom vi efterkomme Guds Besaling; men imodsat Fald ville vi gaa til Fordærvelse. Dette er vort Vidnesbyrd nu, og det var egaa de gamle Profeters og Apostlers Vidnesbyrd for dom. Vi behøve ikke at tage vores Værker til at overbevise Menneskene om deres seilagtsige Vandel. Der er tilstrækkelig strectet i den hellige Skrift, til at vise dem Fejtageligheden af deres Vandel, den vil føre dem tilbage til Herren den Almægtige, dersom de kunne være i Besiddelse af den sande Ydmighed ligeoversor deres Slaber. Det synes som om Herren i sin alvise Styrelse har tilladt, at Menneskenes Øndstab og Ugudelighed har havt Fremgang paa Jorden, og at Skriffloge, Læerde og Prester have fremstaat og forblindet Folket. Hvorfor? Fordi Menneskene have deres fri Billie og kunne gjøre, hvad de selv lyster; ikke desmindre en hoiere Magt styrer alle deres Handlinger. Vi have fuldkommen Frihed til at gjøre og lade, at tænke og handle, aldeles uafhængige af Guds Vand, som de gjøre, der staa udenfor vort Sam-

fund; men dette er ikke vor Hensigt. Vi ønske at efterleve Herrens Billie, saavidt vi formaa; og dersom vi kunde se det Arbeide, vi skulle udføre, forend vi kunne arve en fuldkommen Saliggjørelse, da vilde vi aldrig forglemme at høie os i Ydmighed for Herren og bede ham om Styrke og Kraft i Udførelsen af vort høie Hverv.

Tenk Eder den umaadelig store Masse Mennesker, der have levet paa Jorden siden dens Skabelse, i hvilket Slægtstabsforhold staa vi til dem? Missioner af vore Forsædre ere døde uden mindste Kundstab om Evangeliet. Hvilket storartet Arbeide se vi ikke foran os, naar vi ret tage denne Gjenstand i Betragtning. Vi maa bygge Templer, i hvilke vi skulle forrette hellige Ordinancer for baade Mænd og Kvinder, der ere døde i Missionvis siden Verdens Skabelse, aldeles uvidende om Frelsningsplanen; Mennesker, der have været ligesaa gode som os, og som have vandret efter det bedste Lys, de vare i Besiddelse af. Vi skulle ikke alene bygge Templer, men store Byer; vi skulle forløse hele Jorden og have et Værk at sætte i Udførelse, der er aldeles usætteligt. Vore Forsædre havde ikke dette Privilegium at fremine en saadan Gjerning, men det er blevet os tildel og ligger foran os i al sin Simpelhed. Daab for de Dode er et Princip, der er tydeliggjort for os, og vi forstaa, at Udvælsen af denne Ordinance tilligemed alle andre Pligter, som paahvile os, vil give os et Arbeide, der vil vare i Maahundreder. Kunne vi med dette store Ansvar, og alle disse vore Pligter for Die forspilde Tiden i Lediggang. Burde vi ikke soge til den Almægtige om hans Aands Bistand til at fuldkomme et saa ophojet Hverv? Dersom vi undlade at være ydmige for vor Fader, ville vi ikke alene tage dette Privilegium og en evig Herlighed og Op-

hoielse, men vi ville ogsaa for en Del betage Andre de Belsignelser, som de havde levet for, og som de med Nette tilkom, idet der paalaas os at forrette Ordinancerne for dem.

Hvad kan stade de Sidste-Dages Hellige? Jeg kan spørge Broder Hulse, om det stader en Mand, dersom man først oversmører ham med Tjære og siden rul-ler ham i Djæder. Det er blevne mig fortalt, at han har haft en lidet For-smag paa dette Slags Traktement i de østlige Stater. Jeg tror, han er glad, fordi han har haft Anledning til at blive forsøgt for Jesu Navns Skyld. Vore Eldster ere blevne tjærede og sjædrede, de have dojet meget Ondt i deres ædle Bestræbelser for at udspredde Guds Riges Evangelium; men naar vi betrakte Sa-gen lidt noiere, hvad have de saa lidt i Forhold til de Belsignelser, som de have erholdt? Hvilklen Glæde føler man ikke ved at have Lejlighed til at forkynde Evangeliet blandt Nationerne! Jeg har hørt Eldster ekklære, at naar de vare paa Mission i fremmede Lande uden at have Nogen at sætte deres Lid til undtagen Ham, som aldrig forlod dem, naar de hungrike og udmattede vare nedsagede til at tryggle fremmede Mennesker om lidt Spise og Husly, da følte de en forunderlig Tilsfredshed og Glæde i deres Hjerte, som de aldrig før havde erfaret. Af hvad Slags er denne Følelse, og hvor kommer den fra? Det er den Fred og Tilsfredshed, som bliver os slænket af Herren, og den Mand, som besidder disse herlige Egen-staaber, har ingen menneselige Tanker; men med den Almægtiges Inspiration gaar han frimodig og uden Frygt ud blandt Menneskene for at forkynde dem Livets og Saliggjørelsens Plan, som Her-ren har aabenbaret til Jorden. De Hel-lige skalde altid være besejlede af saadanne Følelser, og de, som leve i Over-

ensstemmelse med Herrrens Villie, ville altid være i Besiddelse af denne Fredens Land og være værdige til at bære Navn af Sidste-Dages Hellige. Og Bibelen lærer os, at de Hellige, der ere Guds Born, skulle altid blive delagtige i gode Ting; men dersom en Mand beder om Noget, som er daarligt, da er han ingen Hellig.

Tjære Gøffende, sog til at være tro-faste! I kjende Sandheden, hold den i Øre ved at vandre i Netsærdighed. Tjen Herren af Eders ganske Hjerte, og I ville blive det mest uafhængige Folk paa Jord-en. Mange, som besøge os, sige, der hersker ingen Uafhængighed i de Sidste-Dages Helliges Karakter, fordi de vise Lydighed til en Mands Villie og gjor saaledes, som denne Mand siger; men jeg hørte en af vore Eldster bemærke igaar, at vi ere det mest uafhængige Folk, som Nutiden kan opvise, og dette er min faste Overbevisning. Dersom ikke dette beviser en uafhængig Karakter, at ærlige og gode Mænd og Kvinder forlade deres Slægtninge, Venner og Naboer, af hvilke de ere elskede og respektedes, blot for at blive en Sidste-Dages Hellig og Gjen-standen for Alles Spot og Forhaanelse, saa ved jeg ikke, hvor man paa Jorden skal søge for at finde Uafhængighed. Mange saadanne Mænd ere indkomne i denne Kirke, og Bisop Hunter er et Ek-empel derpaa. Han besad sine Naboers og Venners Øre og Respekt og var be-kjendt for at have været en ærlig og gud-frygtig Mand i alle sine Dage. Naar saadanne Mænd have annammet Evan-geliet, saa ere de blevne bagtalte paa den mest oprørende og standaløse Maade. En hel Masse Dabel og Bebreidelse er blev-en udslynget mod dem. Aviserne have været opsyldte af Artikler, der have stil-dret disse Mænd i de sorte Farver. Deres Naboer og Venner ere blevne deres

Hjender; de have opstaet imod dem og udstjældt dem for baade Mordere, Tyve og Røvere; de have bestyldt og anklaget dem som Ulovere af alle Slags Ugjerninger. Men dette havde ingen Virkning paa disse Mænds Karakter, eiheller paa Bislop Hunters. Han nedsatte sig i Nauvoo som en god og ærlig Sidste-Dages Hellig; han har indtil denne Dag vist sig som en trofast og oprigtig Mand i dette Samfund. Næsten alle Medlemmer af denne Kirke have for en stor Del været Gjenstand for denne Behandling af deres Medmennester; de have alligevel overvundet alle disse Hindringer og vist en Uafhængighed, som jeg neppe tror findes blandt noget Folk paa Jordens. De have vist, at de være inspirerede af Guds Land, eg naar Mennescene ere i Besiddelse af den, da ere ikke deres Veie Mennesenes, men Guds Veie. De ere villige til at anerkjende Herren som deres Skaber og Opholder; de slutte Pagt med ham og

søge at efterkomme alle hans Bud og Anordninger. Dette er de Helliges Maade at tjene Herren paa. Naar hans Billie bliver dem forklyndt, vidner Landen i deres Hjerte, at det er Sandhed; de vide, at det er deres Pligt at handle derefter og bruge deres Evner til at sætte den i Udførelse, og hvem kan i Retfærdighed dadle dem for denne deres Handlemaade?

Med Hensyn til Uafhængighed, Søskende, da ere vi sommelider for meget uafhængige lige over for den Almægtige. Jeg ved, at dette er en Følelse, som ofte gjør sig gielbende hos os; jeg vil derfor alvorlig paaminde Eder om stadtig at oploste Eders Hjerte til Herren. Ihnkom den Pagt, I have sluttet med ham, der er alle Tings Skaber og Opholder; hold den i Gre, thi den er hellig. Dersom I sætte Pris paa de timelige og aandelige Velsignelser, saa efterlev Herrens Besalinger og tjen ham.

Maa Herren velsigne os Alle, Amen.

Et Anhang til „Mormonismen.“

Et fortæssligt Tillæg til „Mormonismen,“ et Middel, som vi uden Bevækning kunne anbefale til Enhver at sætte i Udførelse, er at passe sine egne Forretninger. Men Regjeringen og andre Autoriteter i de Forenede Stater synes ikke at lægge nogen særlig Vægt paa dette Middel, og dette er Aarsagen til, at der i Statsstyrelsen gives saa mange underordnede Karakterer. Det slader ikke, om en Soldat nærer den Tanke, at han maaesse engang kan blive Oberst, dersom ikke denne opføjede Tanke bringer ham til aldeles at forglemme, at han er Sol-

dat, og at han har en Soldats Bligter at udføre. Saaledes er det ogsaa med den amerikanste Borger; dersom han forstår den Ide, at han muligvis engang kan komme til at sidde som Præsident i Staarterne eller hellæde et andet højt Embede i Regjeringen, saa er der Intet at dadle ved denne Tanke, forsaavidt han ikke forglemmer, hvad han er, og passer sine egne Forretningers Gang uden at inblande sig i Andres. Men dersom denne høitslyvende Ide foraarsager, at hans Tankegang stadtig retter sig til Præsidentens Residens eller til Senatet, og han

derver glemmer sin egen Gjerning, da er dette til stor Skade baade for ham og Landet, saalangt hans Indsydelse strækker sig.

Der gives ingen anden og sikrere Vej til Forfremmelse uden ved sambittighedsfuld Udvølelse af vores nærværende Pligter; ikke som Hylkere eller Dientjennere, men have et oprigtigt Hjerte for Alt, der er godt og retsærdigt. De Mænd, som følge dette Princip, ere i Virkelig-heden værdige til Besordring, og saa langt som deres Dygtighed strækker sig, burde man paaskjonne deres ærlige og oprigtige Fremgangsmaade og opmuntre dem ved Forfremmelse. Alt lade saadanne Mænd have Fortrinet fremfor Andre, der ere uværdige til Besordring, vilde være baade retsærdigt og gavnligt; det vilde tillige være en Test for dem, der have været uærlige og ligegyldige i at fulbyrde den Post, som var dem anbetroet.

En Mand, som elster sit Fodeland, vil naturligvis sole Forbitrelse over, at personlig Bevaagenhed og Partigunst skal være af større Betydning ved Besættelsen af de offentlige Embeder i Landet, end en Mands ærlige Karakter. Saalænge som denne Tingenes Tilstand vil vedvare, da vil den offentlige Ærlighed staa paa et meget lavt Punkt, og at den staar temmelig lavt nu for Tiden, det maa visi Enhver tilstaa.

De officielle Embeder blive ikke alene forsomte eller gjorte tjenlige til at fremme den politiske Ærgjerrighed, men de ere ogsaa Maal for den først mulige Binding. Embedsmændene have ikke blot bragt de forskellige Pladse, som de indehave, til et Maal for den politiske Virksomhed, men de føge ogsaa at drage sig den største Fordel deraf i Pengeariggen-der. Den bliver betragtet som en Daare, der ikke forstaar at fanke Rigdomme i sit Embede. Af denne Grund maa en Em-

bedsmand enten kaldes en Daare eller en Kjæltring, og af disse to Ting vælge de i Almindelighed at blive kaldt det sidste. Deres Hensigt er altid at tilrane sig saa meget som muligt; men det hænder ille saa sjeldent, at de i Udsorelsen af deres Planer gaa frem med en Dumhed, der gjor dem fortjent af begge de ovennævnte Titler.

Enhver sand Patriot vilde vist onse, at enhver Mand, som besad Myndighed i Landet, skulle være i Besiddelse af Ærlighed forbundet med Dygtighed til at bestyre det Kald, hvortil han var sat, uden at tage saa meget Hensyn til den timelige Fordel, som nu er saa fremhæftende blandt Embedsmændene. Dersom der var en fast Bestemmelse, at Embedet skulle fratas Enhver, som ikke passede sine Forretninger, da vilde der herske langt mere Ridtjærhed iblandt dem med Hensyn til Udsorelsen af deres Embedsplygter.

Dette vilde være det mest kraftfulde Middelet til at bevæge enhver Embedsmand til først og fremst at passe sine egne Forretninger, forend han vilde indblande sig i andre Afsærer. Han vilde vide, at det Første vilde være af større Værd for ham end det Sidste, thi derforom han var afgaiven i den Stilling, han var indsat, saa vilde han erholde sin Løn, men hvis han onskede at deltagte i andre Spekulationer og viste sig ligegyldig i sine Embedsanliggender, da vilde han staa i Fare for at blive assat, og dette vilde være en god Bevægrund for ham til ikke at besatte sig med andre Afsærer end sine egne. Thi det er aldeles indlysende, at dersom en Embedsmand besatter sig med Ting, der ligge udenfor hans Embedsplygter, da er han nødt til at forsommle disse, og en Mand, der viser Ligegyldighed i sine Forretninger, burde siesklikelig affættes og en anden og bedre Mand sættes ind i hans Plads med det for Die, at det vilde

gaa ham ligeledes, dersom han ikke vare-tog sine egne Uffører, forend han deltog i Andres.

Dersom denne Bestemmelse blev ud-fort, vilde der snart se en Forandrings hos de Forenede Staters Embedsmænd; Retstaffenhed vilde blive mere almindelig blandt dem. De vilde med større Noi-

agtighed påse deres egen Dønt, og dette vilde i hoi Grad foruge Staternes Repu-tation; og den Tiltro og Anseelse, som de allerede nu ere i Besiddelse af, vilde snart ved en Reformation blandt vore Embedsmænd overstraale enhver anden Nation.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November.

Ulydighed.

(Fra „Millennial Star“.)

Den store Gud, der er denne Jordes største Negent og Lovgiver, anser det som sin Ret at give Menneskenes Born Velærelse, Naad og Love og fordrer tillige, at de skulle vise Lydighed til disse. Denne Ret er altid blevet udøvet, og den hel-lige Bog Bibelen stadsæter det. Endfjordt Alle ere forbundne til Lydighed, saa er der dog ikke Alle, som ville adlyde. De Ulydiges Tal har altid været det største de Lydiges det mindste.

Herren har forsøgt paa mange Maader at bibringe sine Born Lydighed, der vilde være til deres egen Frelse, men uden at naa det foronstede Resultat. I Noah Dage vare Alle, med Undtagelse af otte Sjæle, døve for Herrens Ros. Gud ud-friede Israels Born fra Egypternes Trældom og ledede dem ved sin Engel i en Skystotte om Dagen og en Ildstotte om Natten; han lod dem gaa tørstede over det røde Hav og deres Forfolgere drukne deri; han bespiste dem med Manna og lod sine Profeter, Eldster og Dommere lede dem, og endfjordt han aabenbaredes sin Billie til dem og bevisste dem alt Gadt, saa maatte han alligevel sige: „Hvor Eders Fædre fristede mig, provede mig, endeg de saa mine Gjerninger i syrretyve Aar. Dersor harmedes jeg paa hin Slægt og sagde: de fare altid vild i Hjertet, og selv hjende de ikke mine Veie.“ Endfjordt de vare Pagtens Folk, og Herrens Dommere og Konger vare deres Negenter, saa vedbleve de alligevel ifolge Skriftenes Ord at vise Ulydighed, der bragte Herren til at sige ved Profeten Esaiæ Mund: „En Øje hænder sin Herremand og et Aseu sin Herres Krybbe; men Israel hænder det ikke, mit Folk forstaar det ikke.“ Frelseren fremstætter det i en Lignelse om Husbonden; han siger: „Men derefter sendte han sin Son til dem og sagde: de ville dog undse sig for min Son. Men der Bingaardsmændene saa Sonnen, sagde de til hver-andre: denne er Arvingen; kom, lad os slaa ham ihjel og tilvende os hans Arv. Og de toge ham og stodte ham udenfor Bingaarden og sloge ham ihjel.“

Ulydighed var Aarsagen til, at Guds udvalgte Folk blev adspredt blandt alle Nationer og har været ilde anset i mange Generationer. Fortættelsen af deres Strid mod den guddommelige Styrelse, som endte med, at de forsvæftede Jesum, paa det Abrahams Belsignelse maatte komme over Hedningerne i Kristo Jesu." Saaledes som Paulus siger til Søderne: „det var fornødent, at Guds Ord skalde først tales for Eder, men efterdi I forskyde det, og agte Eder ikke selv værdige til det evige Liv, se, saa vende vi os til Hedningerne."

Men vi lære af den hellige Bibel, at ogsaa Hedningerne havde sin Uverdighed ved Ulydighed. Deres store Apostel Paulus advarede dem og sagde, at Søderne blev forkastede paa Grund af deres Vantvo. Han skriver i sit Brev til Romerne: „Vel! de ere afbrudte, men du staar ved Troen; vær ikke overmodig, men frygt! Thi sparer ikke Gud de naturlige Grene, skal han maasse eiheller spare dig. Se derfor Guds Godhed og Strenghed; Strengheden mod dem, som ere faldne, men Godheden mod dig, om du bliver ved i Godheden, ellers skal ogsaa du aishugges." Paulus siger til Eldsterne i Ephesus: „Thi jeg ved dette, at der skal indkomme svare Ulve iblandt Eder efter min Bortgang, som ikke skulle spare Hjorden. Og ej Eder selv skulle opstaar Mænd, som skulle tale forvendte Ting og drage Disciplene efter sig." I sit andet Brev til Thymoenum, skriver han: „Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanstelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skulle være egenhærlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, Forældre ulydige, utaknemmelige, vanhærlige, ukærlige, usorligelige, Bagtalere, umaaadelige, umilde, uden Kjærlighed til det Gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elste Vellyst, end de elste Gud, som have Guds frygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft. Fly ogsaa disse." Endvidere skriver han i det samme Brev: „Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringen tage sig selv Lærvare i Hobetal, efter hvad der kilder deres Øren. Og de skulle vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler." Endog medens Paulus levede, maatte han stadigen kæmpe mod Vantvo og Ugudelighed. Han siger i sit Brev til Galaterne: „Seg undrer paa, at I saa suart lade Eder avsvende fra den, som kaldte Eder ved Kristi Naade, til et andet Evangelium. O, I usorstandige Galater! hvo havør fortryllet Eder, at I ikke lyde Sandheden?" Ælterede ved Slutningen af det første Aarhundrede efter Kristi Fodsel optraadte denne Ugudeligheds Aand og var saa almindelig og fremherskende, at ved den sidste guddommelige Åabenbaring, som er bestreven i det Nye Testamente, var der blot syv kristne Menigheder, som vare værd at omtale, og blot to af disse syv undgik den guddommelige Straf. Naar Ulydigheden kunne herske og tiltage, medens Folket var under Mænds Ledelse, der havde det store Privilegium at tale Ansigt til Ansigt med Herren, saa er det intet Under, om den tiltog endnu mere og blev langt mere almindelig, da Herren ophørte med at åabenbare sin Billie til Menneskene.

Nu har Herren igjen åabenbaret sin Billie, men der er luns Faar, som ville vise Lydighed til den. Menneskene have en Religion nu, der er af langt større Udbredelse end den, Søderne havde, da de forkastede Jesus; men det er en Religion i Lighed med den, som de havde dengang, nemlig en, der er baseret paa de Åabenbaringer og Lærdomme, som vare givne forдум. Søderne sagde: „Vi have Moses og Profeterne; vi ere Abrahams Born." De betalte Tiende, de gave Almisser, de

vare nedsættende i at føge den offentlige Gudstjeneste i deres Synagoger; men de manglede alligevel det mest væsentlige af Alt, nemlig Kundstab om Guds Villie ved Åabenbaring, hvilket var Aarsag til, at de som et Folk „foragtede Guds Raad.“ Saaledes er det ogsaa nu. De, som foregive, at de tro paa Gud og hans Son Jesus Kristus, de, der siges at tro Bibelen, grundlæste deres Religion paa de samme Handlinger og Åabenbaringer, som Herren meddelte Menneskene i gamle Dage. De sige: „Vi have Bibelen, vi ere af Raade optagne som Abrahams Familie og talte blandt hans Østerlomimere.“ De udøve gode Gjerninger i Overflod; de give Almæsser og grundlægge Belgjorenhedsanstalter; de sende Missionærer til fremmede Lande og bede baade offentlig og privat; de gaa i Kirke for at vise, at de ønsle at blive betraktede som Guds Folk. Ikke desmindre, de ere lig dem, der forlastede Jesus og hans Raad og Belærelse, som Herren havde aabenbaret til ham, og mangle Åabenbaring fra det Høje. Gud har aldrig talt til nogen af dem. De sige, at Herren har ikke givet Åabenbaring til Jorden, siden den, der blev given til Apostelen Johannes paa Den Patmos for omtrent atten hundrede Aar siden.

Hvad er det for Egenstaber den nulevende Slegts besidder, eller hvad er det, som Menneskene, der have levet i disse atten hundrede Aar, have været i Besiddelse af, der kunde være Aarsag til, at de forstod Herrens Villie og have været lydige til den uden at have Åabenbaring? Vi ere forbundne til at gjøre dette Spørøsmaal, naar vi med den hellige Bibel foran os, der er skrevet af Guds hellige Mænd, der talte og skrev drevne af den Hellig Land, komme til Kundstab om, at endstjordt disse Herrens Profeter og Apostler ful direkte Åabenbaringer fra den Allmægtige, saa vase de alligevel ikke i stand til at bibringe dem, der vase satte under deres Ledelse, Lydighed til hans Villie. Den menneskelige Natur i sin Egensindighed tilbørlig og hengiven til Daarlighed, har endnu ikke forandret sig. Menneskene kunne ikke lære Guds Villie angaaende dem, eiheller forstaa hans Love, dersom de ikke have Omgang med ham. Det hedder det samme i Dag som Fordum: „Maar der ere ikke Syner, forsmægter Folket.“ „Sandelig, den Herre, Herre skal ikke gjøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Ejendomme, Profeterne.“ Amos 3, 7. Menneskene kunne ikke lære mere om Guds Villie nu, end de religiøse Partier, som levede i Palæstina i Jesu Dage.

Herrens Handlemaade har i alle Tidsalder kuns vundet Enkeltes Bisale. Saaledes var det, medens han aabenbaredes sin Villie, og langt mindre Tiltrakningskraft havde den, efter at al Åabenbaring ophørte. Menneskene tage sig selv den Ret at domme om, hvad der er, og hvad der ikke er guddommelig Villie. Det er dersor ikke at forundre sig over, at de fare vild, naar de ikke have Åabenbarings Land til at lede sig. „Thi mine Tanker ere ikke Eders Tanker, eg Eders Veie ere ikke mine Veie, sagde Herren. Thi som Himlen er højere end Jorden, saa ere mine Veie højere end Eders Veie, og mine Tanker højere end Eders Tanker.“ Es. 55, 8-9.

Konferencemøde i Aarhus.

Konferencemødet i Aarhus blev ifolge tidligere Bestemmelse afholdt den 19de og 20de Oktober 1872. Det overværedes af følgende Brødre fra Zion: K. Petersen, Præsident for den stændinaviske Mission, P. C. Christensen, Præsident for Aalborg Konference og C. F. Schade, Præsident for Aarhus Konference samt det lokale Præstedomme tilsigemed mange Hellige og Fremmede. I folge de afgivne Rapporter vare 69 Sjæle tillagte Menigheden i Sommerens Løb og 90 Personer emigrerede hjem til Zion. Konferencen talte 631 Medlemmer.

Korrespondance.

Salt Lake City den 28de September
1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Det er med lykkelige Følelser, jeg idag daterer mit Brev fra vort fælles Hjem i Zion, det var med jublende Hjerte, jeg gjensaa de gamle kjendte Steder og mange gamle Bekjendte, og jeg maa sande det gamle Ord, at hvor godt og behageligt man end har det i Verden, er intet Sted saa kjært som Hjemmet.

Som tidligere meddelt forlod vi New York Onsdag Aften den 18de September. Vi opholdt os altsaa to hele Dage i hin nægtige Kæmpestad, hvor Allting aander Forretning og Spekulation. Tiden benyttedes af de Hellige til at beundre Stadens Pragt og Luxus; en hel Del af dem tog med Sporvognene til den herlige Central Park, hvor Allting endnu stod i sin fulde Flor. Touren paa Jernbanen var i det Hele taget meget heldig; blandt Stændinaverne havde vi kun et Dødsfald, nemlig Andreas Poulsen fra Aalborg, et Aar gammel; han blev begravet i Chi-

cago, og hele Kompaniet stod sammen til at dække Omkostningerne derved. I Chicago, hvor vi indtraf sent om Aftenen, kom der strax to Referenter hen til Toget, som udspurgte mig om Neisen og Tilstanden, og efter min Hemmelighed hertil har jeg hørt, at Chicago Times indeholdt en meget gunstig Beskrivelse angaaende vor Reise.

I Harrisburg havde jeg den Fornoielse at blive efterladt; jeg sik nemlig Ordre til at soge efter en Bagagevogn, der troedes glemt, imidlertid gik Toget, og jeg naaede først de Andre omtrent 24 Timer senere. I Pittsburg blev Toget delt, da et Lokomotiv ikke formaaede at trække det hele; i Chicago blev vi efter samlede. Et Stykke fra Mississippi Floden hændte den Ulykke, at en engelsk Pige paa fire Aar faldt ned mellem Vognene og sik sin Arm overhjort; hun blev fundet og bragt til nærmeste Station, hvor Armen blev amputeret. En Broder sendtes strax tilbage for at pleie og hjælpe hende. Ude paa Sletterne bleste en ung engelsk Pige af Toget, idet hun vilde gaa fra en Vogn til en anden; hun blev en Del forslaaet,

men ikke farlig. Til Omaha ankom vi den 22de, og da det var Søndag, blev vi strax omringede af en Masse pyntede Apostater. Jeg saa der mangt et bekjent Ansigt, som tidligere var Et med os, men Folkeserene hos dem vare ingenlunde ens. Mange ytrede Anger over deres Daarstab og manglede kun Penge for at drage til Zion, medens Andre udøste deres uskadelige Bitterheds Galde.

I Fulton ved Mississippi blev Br. Chr. Madsen, den engelske Leder Leitman, Rosengren, Gregersen og nogle Flere esterladte og naaede os først ud paa Natten. Paa Sletterne blev Mons Andersen og nogle engelske Søstre esterladte paa samme Dag men til forskellig Tid; disse naaede os ikke, for vi ankom til Ogden Torsdag Eftermiddag den 26de. Her blev vi modtagne af en Skare Venner, som med Hjertelighed bod de trætte Reisende velkommen, og jeg nod her den behagelige Overraskelse at blive mødt af min Hustru og mine to Drenge. Jeg kan ikke beskrive, hvad jeg følte ved at se disse Møllinger, der blev mig præsenterede som mine, og som jeg dog ikke funde kjende, saa store og forandrede vare de blevne i de halvtredie Aar, Papa havde havde været fraværende.

I folge Ordre fra Kontoret blev alle Emigranter og alt Ejret efter et kort Ophold sorte til Salt Lake City, hvor vi sent om Aftenen ankom og fortes til Musikhallen, hvor et godt Aftenmaaltid var beredt baade for Skandinaver og Engelske. Midtveis mellem Salt Lake og Ogden blev vi mødt af Præsidenterne Young og Wells og mange andre af disse Nærmeste; de toge strag en Tur gjennem alle Bognene og hilste paa deres fremmede Sostende fra hinsides Havet.

I Løbet af Fredagen og Lørdagen oploftes Kompagniet, idet Venner og

Slaegtninge sorte Emigranterne til midlertidige Hjemt.

Vi have i Sandhed havt en heldig Reise og ere blevne behandlede med udmerket Agtelse og Forekommenhed af Alle og Enhver, der havde noget med os at klæsse, saavel paa Slibet som paa Fernbanerne. Vi havde gode Bogne og tilstrækkelig Plads hele Veien. Søndagen den 22de kom vi til et Sted ved Navn Dennison, hvor der Dagen forud havde fundet et Sammenstød Sted — det første i mere end et Aar. Banen var endnu under Reparation og Bognene laa knuste ved Foden af Banken. I Lighed med Br. Anthon Lunds Kompagni folte vi os end mere taknemmelige til vor himmelst Fader, som altid holder sin Haand saa siensynlig over sine Hellige.

I New York blev vort Reisegods taget i Diesyn af Toldvæsenet, og enhver smuk, stor eller paa anden Maade mistænklig Ruffert blev mærket med Kridt og sendt til Toldkontoret for nærmere Undersogelse. Min og de Andres fra Kontoret vare blandt de saaledes becærede, men det var spildt Uleilighed — ingen af Skandinaverne maatte betale Told, og blandt de Øvrige hørte jeg kun om en engelsk Søster, som maatte betale syv Dollars for et Stykke Silfeto. Kompagniet havde heller ingen Overvægt at betale for.

De skandinaviske Emigranter vandt sig almindelig Anerkendelse af Officerne og Fernbanepersonalet og ligeledes af deres engelske Reisefæller for deres renlige og velskædte Udseende og deres stille og sommelige Opsørelse, for hvilket vi folte os baade talnemmelige og stolte. Det har i Sandhed været et godt Kompagni, Alle vare besjælede af en god og velsvillig Aand, der gjorde os det saameget lettere at ordne og styre det Tornodne, og idet vort Hver nu er tilende, vil jeg paa mine egne og

mine Broders Begne uttale vor fuldkomne Tilfredshed med vore Søstende og onse af Hjertet, at de her maa fortsætte i det Gode og ikke lade sig forlede til Daarlighed af dem, der have glemt, hvorfør de reiste til Zion.

Præsident Young ser rast og stærk ud. Hans Helbred har i den senere Tid været bedre. Her er foregaaet mange Forandringer under min Fraværelse, og uaglet ikke alle bære Præget af Fremgang i det Gode, stoler jeg paa, at Forsynet, som altid vaager over Zion, har tilladt det Onde at virke ved Siden af det Gode, for at Folket kan blive prøvet og selv berede sig den Fremtid, det fortjener.

Dette er strevet under mange Afsynder, og Sindet er endnu ikke kommet fuldkommen til No, hvorfør jeg maa bede Dem undskyde den usammenhængende Stil og mulige Forglemmelser. Maa Herren belsegne Dem, Br. Peterson tilligemed alle vore trofaste Søstende i Skandinavien, saa vi alle kunne samles med hinanden i Broderbaand, naar Zion bliver fri, er min ydmyge Bon.

Deres Broder i den
evige Pagt.

P. O. Thomassen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 13.)

Denne Haandsætning tilstod Enhver de samme Rettigheder. De Sidste-Dages Hellige havde ligesaa god Ret til at nyde Liv, Frihed og Lykke som noget andet Samfund i de Forenede Stater. Dette var en ny Lære for Pobelen, og den var saa meget mere ubehagelig, som de Hellige under dens Jurisdiktion havde Lov til at vørne om deres Ret. Pobelen reiste sig sieblikkelig og gjorde et stort Opraab imod denne Haandsætning. Politicerne, der altid ere rede til at ofre og forlade de gode Principer blot for at slitte sig til den store Mængde, troede de kunde vinde større Gunst ved at tage Del i Opraabet. Blot for at vinde nogle saa Stemmer, vare de villige til at forlade

Nauvoos Indbyggere og betage dem deres Rettigheder; de lagde ingen Hindring i Veien for en hel Skare usle Nibblers Angreb, der vare langt mere grusomme og ubarmhjertige end Indianerne og de vilde Dyr.

Endog Guvernoren i Illinois, Thomas Carlin, lod, i sin Angst for at give Pobelen Medhold, en Anklage aulægge mod Statsraadet i Nauvoo 1842 for Udsølvse af en af Netsakterne. Han sagde, det var blot Taabelighed og Narrestreger at tro, at man kunde have Fuldinagt til at frigive Personer, der vare fængslede, kunz fordi man befandt sig under de Forenede Staters Haandsætning, ja at det var aldeles anmaessende og ikke burde taa-

les længer, at Raadet havde en saadan Fuldmagt. Han onstede, at Joseph Smith skulle bringes til Missouri og sagde endvidere, at ingen Domstol paa Jorden havde Ret til at domme i denne Sag uden Staternes. Denne Mand kunde have vist ligesaa stor Retsfærdighed ved at have sagt til en Person, der ved at falde blandt Røvere havde tabt Alt og netop var undkommen med Livet: „De maa være rede til at overgive Dem i disse Folks Vold, naar de igjen forlange det; thi de ere de eneste, som have Ret til at raade over deres Liv eller Død. Han tog saa meget Hensyn til disse Skurke og Mordere, der nærede den faste Beslutning at udrydde Joseph Smith af Tilværelsen, at han engang bemærkede: „Jeg har ikke den sjerneste Ide om, at Folk vil tage det i Betragtning, om Hr. Smith lider lidt Overlast.“ Dersom Profeten Joseph havde været under Thomas Carllins Raadighed, da var han, bunden paa baade Hænder og Fodder, bleven overladt til den morderiske Bande i Missouri, at dens Tilhengere kunde havt Anledning til at fuldføre deres Hævn paa ham; men Staten Nauvoos Haandsætning var en

Stillevæg, som ikke saa let kunde nedrive.

Medlemmerne af den lovgivende Førfamling, paa ganste saa Undtagelser nær, vare alle enige om at smede de mest stjændige Planer for at stade de Sidste-Dages Hellige. De gjorde Alt for at opholde og nære de Fordomme, som vare i Omloeb over hele Landet angaaende de Hellige, og sogte i enhver Henseende at vise dem deres hjendtlige Sindelag. Et Medlem af Senatet i Hancock County, Jacob C. Davis, var anslaget som delagtig i Mordet paa Joseph Smith og hans Broder Hyrum i Carthage Fængsel. Der var ikke den ringeste Livil angaaende hans Delagtighed i Mordet; ikke destomindre, ifstedsfor at lade Metten have sin Gang og hans Sag blive undersøgt, lod Senatet ham loslade af Arresten. Ingen af dem, der deltog i denne grusomme og blodige Riddingsdaad, blevе affrasstede efter Loven. Der maatte blevet et nyt Afsnit i Verdenshistorien, dersom et Folk først skulle givet sit Bisald til, at en Herrens Profet blev myrdet og siden anslaget og affrasset Morderne.

(Forts.)

Blanding.

I et Selskab af unge Forretningsmænd blevе de store økonomiske Spørgsmål omtalte paa en uforstammet Maade. En gammel Bidenskabsmand kom tilfældig til, og da man spurgte ham om, hvad han mente om Diskussionen, svarede han:

„Jeg er allerede ganste økonomisk tilmode; jeg har en Fornemmelse, som om jeg var i en Kade, hvor en Skare Tolpere terstede tomme Ax.“

I Georgia finder man ved en Bro folgende Advarsel: „Hvem der gaaer hurtigere end i Skridtgang over denne Bro, bliver, hvis han er frijsødt, straffet med en Bode af 5 Dollars, hvormod han, hvis han er en Neger, vil blive tildelt 25 Pidstestlag. Halvdelen af Straffen tilfalder Angiveren.“

Tor nogle Aar siden havde en Solformørkelse lokket en Mængde Mennesker til Paris, hvorfra Formørkelsen bedst kunde sees. En Engelsmand, der ogsaa befandt sig i Paris, løb forundret ud paa Gaden, hvor Folket netop gjennem sine Glas betragtede den; men da han Intet kunde se, tilraabte han en Drøssekudst:

„Hør mig affsted!“ — „Hvorhen?“ — „Til Solformørkelsen.“

Nikolai Dorius dode af Stensmerter i Ephraim, Sanpete County den 10de September i en Alder af næsten 68 Aar.

Han var født i Kjøbenhavn den 21de September 1804, og blev ved Daab indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige den 16de November 1850; han var en af de Første, som annamimed Evangeliets i Danmark under Eldestre Crastus Snow. Efter den Tid var han en virksom Medarbeider i Evangeliets Forsyndelse, indtil han i Aaret 1856 emigrerede til Utah. I Aaret 1858 nedsatte han sig i Ephraim, Sanpete County, hvor han har op holdt sig lige til sin Død. Han har altid været et trofast Medlem af denne Kirke og en høitaget Borger i Samfundet. Begravelsen fandt Sted den 11te September og var bivaanet af en stor Folkestare. Bigtalen holdtes af Eldestre Orson Hyde og John Bancott. „Salige ere de Døde, som dø i Herren.“

F n d h o l d .

	Side.		Side.
Tale af Brigham Young junr.	33.	Korrespondance	44.
Et Anhang til „Mormonismen“	39.	Lidt af vor Kirkes Historie	46.
Medaktionens Bemærkninger . . .	41.	Blandinger	47.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle Kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. C. Bording.